Ч. 158 Середа 16 (28 липня) 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

До ситуациї.

Загребский Tagblatt в письмі з Відня каже о найблизших намірах правительства так:

Цілию теперішної внутрішної політики австрийскої єсть переведенє повної національної рівноправности, а проґрама правительства єсть що-до своєї сути готова. Лиш що-до способу, що-до зверхної форми переведеня гадає правительство, що єму треба оглядати ся на понятну чутливість тих елементів, котрі кермували державою аж до вступленя Чехів до Ради державної. Коли не буде можна осягнути порозуміня, коли Німці не схотять ділати спільно при великім ділї внутрішного відродженя, то правительство буде уважати ся парляментарним правительством в дусї славяньскої більшости автономічної і яко таке буде переводити свою проґраму. Не відповідає також фактам, щоби внутрішні відносини знаходили ся в повній запутанинї. Так кажуть Нїмцї, але то преці лиш зовсїм природне з'явище, що скорше чи пізнїйше необходима зміна, котру не викликало на силу мінїстерство ґр. Баденї'го, лиш применене до ситуациї, утвореної виборами до Ради державної, мусїла так сильно порушити филї публичної дискусиї. Спокій би зовсїм не наступив, коли би по мінїстерстві ґр. Баденї'го наступив нїмецко-конституцийний кабінет. Противно, неоправдана борба нїмецких крикунів о їх привилеї була би дитинячою забавкою в порівнаню з тою борбою, яку завели би Славяни о права, котрих їм не хотять признати. Що конституция мусить бути переобразована, що она мусить перестати бути примусом нїмецкої переваги, розуміє ся само собою. Що мусить стати ся, стане ся.

Як видимо, слова дуже виразні і дуже рішучі; не знати лиш о скілько они опирають ся на добрій інформациї і відповідають правдї. То лиш можна сказати, що ситуация єсть нинї дійстно така, що при дальшім опорі Нїмцїв не остане ся правительству нїчого більше як лиш оперти ся на теперішну славяньско-автономічну більшість парляментарну. Ну добре. Але бо то було вже бодай по части і на послїдній сесиї Ради державної, хоч правительство стояло ще трохи з боку від тої більшости, котра утворила ся без порозуміня з ним. А що-ж могла би більшість вдіяти супротив вибриків нїмецких обструкционїстів? Чи не треба було аж закрити через них сесию парляментарну? Припустім, що правительство стануло би тепер рішучо по стороні славяньско-автономічної більшости, і стало би уважати ся парляментарним — чи ситуация через то вже би змінила ся? Нам видить ся, що нї і длятого повисший погляд загребского Tagblatt'у уважаємо лиш за комбінацию без реальної підстави.

Впрочім і не знати ще, якою показалась би та славяньско-автономічна більшість парляментарна, котру поминувши вже фактичні потреби славяньских народів в Австриї, викликала, чи радше дала їй можність витворити ся нїмецка обструкция і опори Чехів з Нїмцями. Всї Славяни тої більшости не репрезентують одного спільного інтересу, отже і не може в них бути тої згоди і сили, якої надає спільний інтерес. В тій більшости передовсїм Чехи старались би головно залагодити свій інтерес, а інтерес других Славян був би для них поменшої ваги, котрий они старались би певно нї сим нї тим збути. Але що більше, та славяньска більшість ледви чи по новій фазї, в яку вступила словіньска ґімназия в Целю, зможе удержати свою повну вагу і силу. Словінцї — о скілько то можна виміркувати з відзивів їх праси і їх передових людий — дуже невдоволені тою зміною, яка настала в згаданій справі, а ще більше невдоволені тим, що їх відсилають до переговорів з Нїмцями. — Хто знає відносини в краю — каже один словіньский проводир політичний в полуднево-стирійскій Post — той зрозуміє, що то значить „порозуміне з Нїмцями в краю“. То звучить просто як кровава наруга. Словінцї не згодять ся нїколи на то, щоби в справі цельскої ґімназиї заводити переговори з нїмецким виділом краєвим в Стириї. — Видко з того вже тепер досить ясно, що становище Словінцїв в парляментарній більшости не конче певне, а коли так дальше піде, то яка буде та більшість? Гадаємо длятого, що правительство в своїх змаганях не конче буде спускати ся і на славяньску більшість, так само, як і не спускалось би лиш на самих Нїмцїв

---

5)

Пан Капустяна Головка шукає своєї жінки.

(З француского — Поль де Кока).

(Дальше).

5. Зять в опалах.

Кельнер приносить сьвіжу фляшку Бордо, Ернест наливає собі і свому товаришеви а Капустяна Головка оповідає дальше: Мої відносини, видко, дуже подобали ся батькови, бо коли я єму сказав о пристрасти, яка мене одушевляє для єго доньки, він стиснув мене з цїлої сили за руку і сказав: Дїло вже покінчене, мій любий Капустяна Головко. — Ви чоловік статочний і я приймаю Вас за зятя; я дуже рад з того, що можу за Вас мою доньку віддати.

— Ви робите мене незвичайно щасливим — відозвав ся я — але чи Ваша донька схоче мене собі за чоловіка?

— Коли Ви менї дали слово, то хотїв би я видїти, чого би она тому противилась. — Хиба-ж я не єї батько, та й взагалї чому би она Вас не хотїла? — Ви, що правда не Адонїс, але суть ще далеко поганїйші мужчини. — До ґенїяльних людий також не належите, але суть ще о много дурнїйші, як Ви. Ви чей не криві і не горбаті, а того чей досить. — Я то добре знаю, що моя донька Елеонора має трохи романтичної примхи; то єї покійна мати того научила — читала богато романсів, от н. пр. „Нову Гельоазу“, тоту несмачну мазанину Жана Жака Руссо, відтак „Вертера“, тоті ґерманьскі любовні речі з місяченьком, котрі вже самі могли би завернути голову молодій дївчинї; перший лїпший панич з довгим волосєм і модною краваткою єсть вже у неї Вертером. Але у мене така безглуздість не має нїякого значіня. — Ходіть, представлю Вас зараз моїй Елеонорі яко єї будучого мужа.

— Я пішов за татунем. — Панна Елеонора побачивши мене стала сьміяти ся. А я собі подумав: Знаменито, то до мене она так усьміхає ся, добрий знак для мене. Треба-ж Вам знати, що менї хтось колись сказав, що коли хто сьміє ся, то він вже розброєний — отже панна була вже розброєна.

— Але коли їй татуньо сказав: Представляю тобі пана Валтазара Капустяну Головку; він тебе любить і просить о твою руку, котру я єму й прирік, бо він честний молодий мужчина і має шість тисячів ренти, будеш з ним щаслива — то красна Елеонора перестала сьміяти ся, подивила ся гнївно на мене і відозвала ся: Чи то не той пан, що лїз на стовп і покалїчив ся, що упав з гойданки, стрілив якомусь селянинови в лице і роздер менї сукню та перевернув ся зі мною?

— Так єсть, моя панно, я мав ту честь — відповів я і зітхнув з глубини цїлої груди — та виджу з приятностию, що Ви то все дуже добре памятаєте, що я робив.

— То Ви називаєте ся Капустяна Головка?

— Так єсть, моя панно, Вальтазар Хрізостом Капустяна Головка, родом з Троає, там, де виробляють телячі ковбаски і иншi присмаки.

— То ж послухайте пане Вальтазаре Хрізостеме, Ви нїколи не будете моїм мужем, бо я не хочу називати ся панї Капустяна Головка. — Ах, то страшно би було, як би я де показала ся на проходї і зачула, що поза моїми плечима кажуть: Ось дивіть ся, іде панї Капустяна Головка. Я би таки умерла.

— Вельми поважана панно, — відповів я — мене кличуть дуже часто по моїм імени, а я від того ще анї разу не умер. А що ж Ви в тім імени знаходите такого нездорового?

— Що я в нїм знаходжу? — Ви би мене, мій пане, не зрозуміли. У нас думки не однакові; наші погляди і характери не годять ся з собою і длятого не хочу бути Вашою жінкою.

— Я аж остовпів і як би мене хтось обухом по голові вдарив; але татуньо розкричав ся: Люба дитинко, не відзивай ся з твоєю безглуздостию. Я сказав, що отсей пан буде твоїм мужем, така моя воля і ти мусиш послухати. Тобі імя „Капустяна Головка“ здає ся сьмішним. Який дитинячий розум у тебе! — Ти, така очитана, повинна би преці знати, що чоловік робить собі імя, та що нехороше і просте імя стає для нашого уха зараз милозвучним, скоро ним називає ся якийсь ґенїяльний чоловік.

— Але отсей пан то не ґенїй і нїколи ним не буде.

— Не можна знати, моя панно; в послїдних часах бували найдивнїйші річи.

— Ґенїяльні люди зміняють самі свої імена, скоро їм їх унаслїдуване неконче мило звучить. Знаєте преці, що Молієр і Вольтер не

Новинки.

Львів дня 27-го липня 1897.

— **Іменованя.** П. Мінїстер просьвіти іменував практиканта унїверситетскої бібліотеки у Львові дра Вильг. Рольного емануентом тої-ж бібліотеки. — Мінїстерство торговлї іменувало рахункового практиканта Йос. Вольского асистентом рахунковим при дирекциї почт і телеграфів у Львові. — Президия ц. к. краевої дирекциї скарбу іменувала вахмайстра жандармериї Фр. Шнайдера і бувшого вахмайстра Йос. Михалека канцелїстами при галицкій прокураториї скарбу.

— **Є. Е. п. Намістник** кн. Евстахий Сангушко, що виїхав за відпусткою зі Львова, перебувае тепер з женою в Газї, в Голяндиї.

— **Єго Еміненция Кардинал Сембратович** приходить знов до здоровля під доглядом лїкарів і небавом мае виїхати на дальший лїтний побут до Унева, де воздух більше лагіднїйший як в Підлютім.

— **Ц. к. уряд почтовий** в Голгочи, в підгаецкім повітї, закрито поки-що дня 25-го с. м. В наслїдок того придїлено громади і обшари двірскі Голгоче і Волицю та громаду Заставцї до почтового уряду в Підгайцях.

— **Підлюте,** де находить ся одна з лїтних палат Є. Еміненциї Кардинала-митрополита, мае бути получене з трансверзальною зелїзницею, а коло того заходить ся державець дібр Єго Еміненциї. Тим способом та чудова місцевість гірска, в котрій находять ся також йодово-сїрчані води, була би лекше приступною для тих, що глядять не тільки приемности, але й поправи здоровля в таких водах.

— **Зелїзниця зі Львова до Винник** зачнесь будувати вже небавом, позаяк поміри і плян еї будови вже на окінченю. За-для будови сеї зелїзницї утворила ся вже спілка капіталїстів: Санґа-Берґґрін-Енджейович. Зелїзниця буде відногою львівско-черновецкої зелїзницї, а іменно від будки коло Кульпаркова. Она піде відтак огородом Франца, по-за школу Конарского і улицю Сапі и, через Байки, побіч двірця електричного трамваю і вздовж дороги по-над став Пелчиньских, відтак віядуктом поверх кінця улицї Зибликевича на огород Яблоновских, а звідтам через Зелене і улицю Торосевича, побіч цеголень Шірмера і Филипівки, через ґрунти Кляйна і Цетнерівки на Пасїки, дальше з Пасїк побіч бровару лисиницкого (тепер власности Галицкого банку кредитового) вздовж гостинця, побіч Маріївки аж до винницкого соснового лїса; відтак сосновим лїсом до Винник на так званий „Кут", де займе реальности кількох господарів, як: Забавского, Рибаків-Домазарів і других, та зверне ся просто до фабрики тютюну. Ся віднога зелїзницї зачне ся будувати імовірно вже слїдуючої осени і до року буде невно готовою. Село Винники залюднить ся тим способом ще більше.

— **Хмаролом.** Дня 23-го с. м. вечером навістила незвичайна злива з градом громаду Хмелиска, в скалатскім повітї. Туча попищила засїви, а огороди і поля позаливали води. Вода стояла в хатах, стайнях, стодолах, затопила кілька штук худоби, розвалила кілька будинків та знищила і позабирала мости.

— **Пригода на зелїзници.** З Праги телеграфують під днем 26-го липня: Вчера вечером наїхали на себе на стациї Радоцин під Прагою два поїзди: прогульковий, що ішов із Здіц до Праги і поїзд пильзненьский. Три вози розбиті. З людий чотири особи тяжко покалїчені, а девять осіб легко.

— **Сумна забавка.** На Угорщинї в Сабадці, в бодроґскім комітатї, бавили ся на обійстю Коломана Саби дїти его і сусідів. Дванацяти-лїтний син Саби хотів показати другим, як то вішае ся чоловіка. Приладивши все як слїд, вилїз на крісло, заложив собі мотуз на шию, зачепив его о гак вбитий високо на дверех, відіпхнув крісло ногою і повис. Дїти дивили ся цїкаво на сесю забавку, коли-ж побачили, що лице повішеного сильно мінить ся, налякались і повтїкали. За хвилю надійшли родичі повішеного та зняли вже трупа.

— **Любовна пригода.** З Тернополя пишуть до Fremdenblatt-у: Никола Яремків, льокай у графинї Б. залюбив ся в Софії Венцель, дочці міщанина з Озїрної. Позаяк еї родичі не хотїли позволити на вінчане з Яремковим, приїхав він до неї до Івачева і там коли були у снї, застрілив еї, а відтак відобрав і собі житє.

— **Отемнїлого листоноса** мае місточко Гальнакер в Анґлії. Помимо великого округа, який мусить обслугувати, виповняе свої обовязки на причуд скоро і точно.

— **З Надвірнянщини пишуть нам:** Дня 23 с. м. о $1\frac{3}{4}$ год. надтягнула від полудневого заходу градова хмара, з котрої падав град величини лїскового оріха 25 мінут з дощем, та наробив великої шкоди в городах і полю; потоки наші зібрали так, що навіть копицї сїна їхали а покошене сїно щезло, вода широко порозливала ся по лугах, та що град не вибив, то вода змулила. Хмара градова займила Маняву, часть Чабча, половину Молодькова і часть горішного Ґвозда, з котрої сторони знов звернув град на Молодьків і з 10 мінут товк що ще не було витовчене. Такої тучі люди не тям лять. Видно, що і лїси нас не охоронять ві туч градових. Цїлу весну слоти а тепер град наробили тілько гаразду, що люди не опамя тають ся.

Господарство, промисл, торговля, гиґіена і виховане.

Добрі ради.

Дещо про шовківництво.

(Пише Евген Якубович, учитель карного заведеня в Станїславові і годівельник шовківниць).

— І. Чи можливе у нас шовківництво? Прочитавши в ч. 141 „Нар. Часописи" кинені гадки про шовківництво, де також поставлено питане, чи можливе у нас шовківництво і чи оно би у нас виплатило ся, спонукало мене на то питане дещо відповісти і дещо пояснити. Щоби першу часть того питаня пояснити і доказати можливіст, годівлї шовківниць, вичислю і обясню коротенько все, що до

хотїли називати ся Покленом і Аруетом; чи гадаете, що тоті панове були би вибрали собі імя „Капустянна Головка"?

— Досить вже того доброго, моя панно; віддаш ся за отсего пана.

— Панна Елеонора як не крикне, як би еї хто в само серце вколов, а відтак відзиваесь до свого татуня: Чей не зробите нещасливою свою одиноку дитину; я була би страшно нещаслива, як би мусїла віддати ся за отсего пана.

— Противно, з него буде добрий муж, а ти будеш за ним щаслива; то видко зараз на перший погляд. Друга на твоїм місци аж не знала би, що собі робити з радости, як би могла віддати ся за него; будеш щасливою.

— А я Вам ще раз кажу, дорогий тату, що він менї зовсїм не подобае ся.

— В тім ще не причина, моя панно. Коли котра віддае ся за чоловіка, в котрім не залюбила ся, то таке супружество називае ся супружеством з розуму, а такі бувають звичайно найлїпші. — Впрочім пан Капустянна Головка любить тебе безконечно, отже то і супружество з любови. — Чого-ж тобі ще більше?

— Я взагалї не хочу того пана.

— Але таки віддаш ся за него.

— Коли бо нї!

— Коли бо так!

— Нїколи.

— За чотирнайцять днїв буде весїле.

— Волю умерти.

— Від того ще нїхто не умер.

Оттак перечились ще якийсь час батько з донькою. — Я мовчав і чекав спокійно, аж они погодять ся і дивив ся через вікно.

Наконець панна Елеонора закінчила розмову, бо розлючена побігла до своєї комнати і так луснула дверми за собою, що аж цїла хата затрясла ся.

Мене брала ся розпука; але татуньо поклепав мене по плечи та каже: От видите, дїло вже в порядку.

— Як то в порядку? — В непорядку, хочете сказати, бо прецї Ваша донька мене не хоче.

— Байка. — Хиба у Вас значить щось така бесїда? — Всї молоді дівчата гадають, що то їх обовязком так робити, скоро мають віддавати ся за чоловіка, котрий не сьпівав їм, або не вистоював цїлими годинами, „чи погода, чи дощ" під їх вікнами та не зітхав поклавши руку на серце. — То все нїчого не значить, мій друже. Елеонора стане Вашою жінкою та й в короткім часї буде вдоволена — хоч і не зараз, але якось то буде. — Лагодьте ся, постарайте ся о потрібні документи, а до чотирнайцять днїв будете моїм зятем.

— Та я й не хочу більше нїчого; а коли Ви думаете, що Ваша донька пристане....

— Хиба-ж я Вам не казав, що дїло вже в порядку? — Впрочім, як знаете, Елеонора у мене одинока дитина.

— Та Ви менї то вже казали.

— Отже видите мій любчику солоденький; я люблю мою доньку задля еї знаменитих прикмет; ви їх ще не могли доси пізнати, але пізнїйше самі переконаете ся.

— Я і не сумнїваю ся о тім.

— Отже я гадаю дати їй все, що маю.

— Та на що-ж все? — То за богато. —

— Я так вже собі постановив, мій друже.

— Я бо не хотїв би, щоби Ви всего себе позбавляли.

— Отже, як кажу, моя донька дістане все, що маю, по моїй смерти. На тепер не дістане нїякого посагу; та й на що їй того, коли Ви прецї маете шість тисячїв ренти, для двоїх людий стане того вповнї, щоби бути щасливими. Але по моїй смерти — мій маеток дае річно три тисячі двіста франків доходу — Елеонора все дістане; чей розумієте мене?

— По правдї сказавши я то инакше розумів. — Але що я не лакомий на гроші, а відтак ще й був залюблений по самі уха, то й не робив нїяких трудностий проектови достойного татуня та сказав єму: Нехай буде і все, коли так хочете.

Він втішив ся і обняв мене та відозвав ся: Я то казав, що Ви знамениті на мужа.

— Може він мав на думцї „зятя", але сказав „на мужа" а відтак говорив дальше. Віднинї маете право приходити до моеї доньки, коли Вам схоче ся.' — Мій дім стоїть для Вас отвором — розуміе ся, в тій порі, коли ми не обідаемо.

Я користав досить часто з того позволеня. Дім татуня, що правда стояв для мене отвором, але двері від комнати его доньки були завсїгди замкнені. Коли я просив служницю, щоби она менї позволила навідатись до еї панї, то она менї все казала: „Панни десь нема", або „голова еї болить, або знов „панна убирае ся".

Досить, що мене не допустила.

Тимчасом день призначений на весїле надходив що-раз близше, заповіди вже були вийшли і оставало ся ще лиш три дни мого самотного житя, коли наконець панна Елеонора допустила мене до себе. Я то взяв за добрий знак.

Моя суджена приняла мене холодно, подала менї крісло і спитала: Чи Ви, мій пане стоїте дійстно при тім, щоби зі мною женити ся?

— А вже-ж — відповів я — бо Ваш отець казали менї, що дїло вже в порядку.

— В порядку! — межи ним а Вами — то може бути. — Мене, видко, не брано в тім в рахубу. Лиш длятого я Вас тут приймаю. Коли Ви по тім всім, що я Вам наговорила, хочете все ще бути моїм мужем, то мушу Вам признати ся до чогось, що може змінить Ваше рішене. Як знаете, мій пане, я Вас не люблю, але знайте і то, що я люблю другого. — Він мае мое серце, а я его слово.

Та заява вразила мене дуже немило. Елеонора зараз то побачила по менї і говорила дальше: Так мій пане, я люблю иншого і буду его доти любити, доки буду жити. Ми присягли собі взаимно вірність. — Він той, якого я собі вигадала в своїх мріях; провидїне боже призначило его для мене; мене тягне до него якась сила, котрій не можу оперти ся. Лиш з ним можу жити і з ним вікувати.

— Коли так, моя панно — відповів я счудуваний тим, що ось тепер довідав ся — то чому Ви не віддаете ся за того, котрого любите?

годівлї шовківниць конче потреба, а з чого буде можна побачити, що шовківництво як в Галичинї так і на Буковинї єсть цїлком можливе. — До плеканя шовківниць конче потреба: 1) Охочих людий, котрі би годівлею шовківниць займали ся. Наші селяни з дуже малою виїмкою суть до того найменше спосібні, бо не мають потрібного средства а навіть і потрібного образованя. Годівлею шовківниць могли би займати ся лиш учителї і сьвященики а по части і урядники та приватні офіциялїсти. Нікому так не сприяють обставини як учителям народних шкіл, котрі би могли до обходу шовківниць брати своїх учеників, через що би та галузь господарства і межи нашим народом розповсюднилась. За винагороду, лїпше сказавши, для підтриманя охоти до плеканя шовківниць, міг би учитель з чистого доходу при шовківництві купувати дещо з приборів до науки. Межи народом можна би ту галузь господарства ще й в той спосіб розповсюднити, наколи би учитель роздавав дїтям по кілька яєчок шовківника, щоби они сами годували, а по заснованю відбирав від них кокони за якусь заплату. Таким способом набрали би дїти як і їх родичі переконаня, що робота коло шовківниць поплачує, а через то і набрали би охоти до годованя на більші розміри. Оттак, гадаю, можна би у нас шовківництво за якийсь час напевно розширити. Тут поставив би я яко загальне правило, що кождий охочий до годівлї повинен би тілько шовківниць годувати, кілько мігби в своїм вільнім від иншої роботи часї обійти, бо тогди може найбільше заробити. Тисячі таких годівельників становилиби в нашім краю правдиве і велике плеканє шовківництва. Коли би більше число учителїв зголосило ся до годівлї шовківниць, то я обовязую ся подати їм всякий спосіб, як они моглиби взяти ся до того найкористнїйше і на більші розміри. На разї радив би я всїм охочим годувати що найбільше 2000 до 5000 усїльниць. (Дальше буде).

— Як пізнавати доброту сїна. Добре сїно відзначає ся здоровою барвою і приятним запахом. Але того ще за мало, бо і квасне сїно може мати здорову барву і приятний запах. Важнїйша річ, щоби осудити поживність і стравність сїна. Сїно з молодої трави, яким ще відцвила, єсть поживнїйше і стравнїйше, як як з трави, що вже перецвила і має насїнє. Найлїпше сїно єсть з трави скошеної не запізно, листистої, з тонким стеблом і солодкої; оно єсть стравне, має в собі богато поживности і єсть для кождої товарини дуже здорове. Доброту сїна пізнає ся також по запаху. Деякі трави, як райґрас, буркун (мелїльот), пахнївка (Anthoxanthum) надають сїну запаху; але чим сїно більше утолочене, тим більше оно гріє ся і паруе, чим довше лежить, тим більше тратить запах, тим стає старше і тим менше поживне. По місяци або двох никне сильний запах і пізнати вже старше сїно. Учений господар, котрий знає ся на зїлю і травах, може зараз по них пізнати доброту сїна. Сїно тим лїпше, чим більше в нїм конюшини і ростин горошкуватих. Квасне сїно має то до себе, що не дасть ся добре утолочити, дує ся так, що на віз можна майже третину більше набрати солодкого сїна, як квасного.

— Вино з парічок. Бере ся бочівку з вина, але сьвіжу, з котрої ще чути вино і наповняє ся єї до третої части сьвіжим чистим соком з парічок. На вижимки наливає ся ще трохи води, вимішує ся, ставить ся на кілька годин в холоднім місци, витискає ся відтак сок і додає ся до першого. Опісля дає ся на кожду лїтру соку в бочці три чверги кіля рубаного цукру, котрий треба порубати на маленькі кусники і розпустити в завареній воді. Тою водою з цукром доливає ся бочівку, а коли би було за мало, то треба ще дїлляти чистої води. Тепер зашпунтовує ся бочівку шпунтом уживаним підчас кисненя. (У нас таких шпунтів майже не видати і уживають найчастїйше шпунт обвинений соломою або роблять яку иншу затичку). Бочівку ставить ся в місце де було би около 12 степенїв тепла і сок зачинає киснути. По 6 до 8 недїлях кінчить ся бурливе кисненє. За той час не треба бочівки рушати лиш що 2 або три дни шпунт очистити. По тім часї доливає ся води і забиває ся деревлянний шпунт; що дві недїлї треба до бочки заглянути і доливати. Коли покаже ся, що молоде вино (більше менше в сїчни) аж до спода чисте, то спускає ся єго в другу чисту бочівку і добре висїркувану. Коли-б хто не мав такої бочівки, то може спустити молоде вино в яку иншу чисту посудину, а спідну мутну часть треба стягнути до фляшок, щоби в них підстояла ся. Тогди вимиває ся добре бочівку і зливає ся знов до неї молоде вино. Бочка повинна бути зовсїм повна, а коли би ще трохи не доставало, то треба дїлляти виноградового вина. Коли бочку вже наповнить ся, треба єї добре зашпунтувати і лишити на якийсь в спокою. Коли вино стане вже зовсїм чисте і ясне, стягає ся єго до фляшок, закорковує ся добре і заляковує ся.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Софія 27 липня. Цїлий суд разом з обжалованими в процесї Бойчева їздили вчера у Филипополи на місце злочину. Новелич і Василїв повторили тут свої зізнаня. Бойчев мовчав.

Константинополь 27 липня. Вість, будьто би Турки почали вже уступати ся з Тесалїї і що 32 баталїонів вислано на Крету, єсть безосновна.

Канеа 27 липня. Приїхав тут Джевад-паша і робив візити консулям.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова 1)	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Сколього і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води 3)	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович 4)	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович 5)	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

1) Від 10 липня до 31 серпня. 2) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. 3) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. 4) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. 5) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. 6) Від 15 червня до 31 серпня лише в недїлї і сьвята. 7) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. 8) Від 1 мая до 30 вересня вкл. 9) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

— Як би так на мене — відповіла з жалем — то нехай би хоч і зараз. Але мій немилосердний батько не вірить в призначінє, а той котрого я люблю, не має того металю, задля котрого роблять з мене жертву. Пізнїйше — я того певна — він доробить ся слави і богатства. Поки що не має більше нїчого лиш красне лице, а того менї досить. — Отже, що Ви зробите, мій пане? — Я з повним довірєм віднощу ся до Вас. А як би я таки мала стати Вашою жінкою, то я знаю свої обовязки, бо я не лиш маю чутє, але й честь; Вас не можу любити — буду заєдно о нїм думати і будемо обоє нещасливі.

Надумавшись хвильку відповів я паннї: Розваживши спокійно, то менї найлїпшене женити ся з Вами; попрошу Вашого батька, щоби звільнив мене від слова.

Она аж крикнула з радости і подала менї руку та наставила лице, щоби я єї поцїлував; але коли я хотїв єї обняти, она втекла сказавши: З Вас Арістід! Жан Сбоґар! Піррус! Дїлайте скоро і не тратьте часу. З вдячности вишию Вам на памятку пару шлейок і дам Вам горнятко повил з піґви.

Я пішов зараз до батька Елеонори та сказав єму все, що менї розповіла єго донька та закінчив бесїду словами: Самі зміркуєте, що не можу з нею женити ся; не думаю вже о тім, бо цїле дїло не удало ся.

Татуньо, малий, худий чоловічок, кинув ся трохи і приступив до мене; очи єму сьвітили ся як у встеклого кота і він сказав поважно: Ви старали ся о руку моєї доньки, я Вам єї обіцяв, заповіди вийшли, день вінчаня назначено і цїле місто знає о тім, що за три дни маєте з Елеонорою пібрати ся. Через дурну балаканину дівчини, через романси та пусті залицянки Ви кажете менї тепер, що не хочете женити ся з моєю донькою! Хиба ж Ви того не знаєте, який би з того вийшов скандал — моя донька потерпіла би на чести, а для мене був би то удар в лице. А що мене ще нїхто не бив по лици і я би не дав ся, то скажу Вам, що вийшло би з того, як би Ви обставали при своїм і не хотїли женити ся з моєю донькою. Я би Вам дав кулею в лоб — а маю знамениті пістолети. Будемо поєдинкувати ся; я яко оскорблений маю право перший стріляти, а я ще нїколи не хибив, тим більше, що будемо стріляти ся на три троки. Отже кажіть тепер, пане Капустянна Головко, що думаєте робити.

Я не надумував ся довго і відповів: Коли так, то я готов оженити ся з Вашою донькою.

Він подав менї руку і усьміхаючись сказав: Я то знав, що Ви наберете розуму. Не говорім вже о тім. За три дни поберетесь з Елеонорою.

Так і стало ся. В назначений день повів я єї під вінець. Коли она побачила, що я не зрік ся єї руки, шепнула до мене: Я назвала Вас Арістідом — а ви зрадник, Синобородий! Роден! — Але то Вам кажу наперед, що я буду любити лиш мого Артура.

— Отже той хороший панич, котрого она так любила назвиав ся Артур? — спитав Ернест.

— Та нїби щось так; як він ще називав ся, я вже не допитував ся, бо що менї з того. Оттак стала Елеонора моєю жінкою. Але по роцї....

— Вибачте, що Вам перебю, кельнер несе омлети, а ті треба їсти доки горячі. Перервіть своє оповіданє на хвильку. — Кельнер, на закуску старого Рокфорта.

— Що! ще й сира?

— То на затичку до жолудка. — Обід без сира то як красна книжка без оправи. — Спустїть ся лиш на мене. — Кельнер, відтак ще кілька біскітів, щоб не треба в зубах довбати.

— Дїйстно — подумав собі Капустянна Головка дивлячись на синю поломінь з руму — нинї вже не буду вечеряти. То якийсь дїдько з того мого приятеля Ернеста. Видко, єго дуже інтересує моє оповіданє. Добре стало ся, що я єго стрітив, буде моїм проводирем і поможе менї відшукати мою жінку.

(Дальше буде.)

За редакцию відповідає Адам [illegible]

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.